

NADAL I ACABEM L'ANY COM ES PUGUI

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI
@xaviergual

Ja hi som al davant. Ja ho tenim aquí. Les llums als carrers, les botigues engalanades, a punt per les trobades familiars, per les atipades insanes i per a tots els tòpics de rigor de les tradicions de final d'any. A alguns, entre els que em compto, ens fa mandra ser feliços per obligació. Però convertir una celebració religiosa i un canvi de calendari en una al·legoria al consum i a l'excés té aquestes coses. La majoria anirà de festa en festa i de tiberi en tiberi, uns pocs optaran per anar als temples i una minoria ben consistent ho passarà malament. I aquests, com sempre per aquí i encara

més en aquestes dates, ho faran en silenci, sense que els altres ho percebin, sense molestar ni fent-se visibles precisament per Nadal.

Aquest any, lluny de voler ser un esgarriacries, els hi proposo que a la nit de Nadal pensin en l'àvia amb poca salut que viu sola en un pis del carrer Sant Miquel de Manresa, amb finestres amb esclotxes per on li entra el fred de desembre. Ella, ha de decidir si encén o no un calefactor minúscul un parell d'hores per mitigar el fred. I no sap si podrà pagar el rebut de la llum amb la mini pensió de viudetat que cobra. Els seu dubte no és entre gambes o canelons.

O en uns immigrants magrebins que tenen pocs aliments en un pis maldestre i ròneg del barri antic de Berga els quals malgrat el què molts creuen, els serveis de caritat no els hi donen tot el que necessiten perquè no arriben a tothom. Ells no són de nadals, són de l'Aid-al Kebir, la festa del xai, però en cap de les dues efemèrides en poden comprar.

O en la família de Solsona de «tota la

vida» que no vol assumir que la crisi l'ha expulsat del confort de la classe mitjana i estiraran la targeta de crèdit fins fondre-la per seguir l'orgia de consum a la que creuen tenir dret aquests dies. I a finals del mes de gener les conseqüències d'un extracte amb càrrecs impagables amb els ingressos actuals els posaran al davant de la duresa del moment i de la realitat.

O en un sense sostre que s'aixoplugarà amb uns cartrons en un caixer d'Igualada la nit de cap d'any. Ell no pensarà en menjar-se els raïms o no. El que li preocuparà tota la nit seran els borratxos trinxeraires que passaran per aquell carrer i que potser li faran algun mal, esperant patir només alguna befa pesada i humiliant.

O en el malalt del Sant Hospital de la Seu que ha d'estar pendent de les vies per on

«Els hi proposo que a la nit de Nadal pensin en l'àvia amb poca salut que viu sola en un pis amb finestres amb esclotxes per on li entra el fred»

li administren els medicaments mentre escolta les campanes de la catedral i el remor de festa pels carrers.

O en la mare de qualsevol lloc que ha perdut un fill o una filla, sempre abans d'hora, i que prefereix estar trista i reflexiva enlloc d'obrir la bossa cotilló i bufar un ridícul espanta-sogres.

I així un veïrere l'altre comptats per milers. Viuen entre nosaltres. Són al nostre voltant. Pot ser qualsevol, vostè, jo, el que seu al costat, algú que el mira ara mentre llegeix o la que passa caminant i no ho sembla. Tots procuren no mostrar-se com es senten per evitar amargar el seu entorn. Els hi sap greu deixar-se veure. O vergonya. S'amaguen o fingeixen perquè l'època de Nadal i Cap d'any és el moment a on s'obliga a ser feliç i estar content. Per decret comunal. Qui no ho és, és un asocial o bé és el parent agre que hi ha a totes les famílies.

I un parell de coses més per cloure: en Rajoy ha decretat acabada la crisi i els hi desitjo un feliç Nadal.